meslnou, musí předkládati k nastoupení jejímu zvláštní průkaz způsobilosti, kdežto vlaští cínaři vykonávající živnost svou potulně podnes ještě průkazu podobného nepotřebují. Ve příčině této podalo ministerstvo obchodu místodržitelství dolnorakouskému tento pokyn: Po rozumu čl. I. obchodní a plavební smlouvy mezi Rakouskem a Italií uzavřené (č. 11 ř. z. z r. 1879), § 1 ad čl. I. závěrečného protokolu ke smlouvě této, jakož i výnosů ministerstva vnitra ze dne 1. dubna 1874 č. 1640 a ze dne 24. dubna 1875 č. 4472 připouštějí se italští cínaři ku provozování živnosti své i v Rakousku právem a sice náležejí, poněvadž nelze jich považovati ani za živnostníky ve smyslu řádu živnost. ani za podomní obchodníky, k osobám naznačeným v bodu 9. čl. V. vyhlaš. patentu k řádu živnostenskému, o jejichž živnostenských výkonech výhradně provozovaných potulně neplatí řád živnostenský, nýbrž výnos min. obchodu ve shodě s min. vnitra a financí ze dne 23. prosince 1881 č. 2049. Vzhledem k ustanovením tohoto výnosu nařízeno bylo podřízeným úřadům, aby toho dbalými byly, by vlašským cínařům nevydávaly licence za příznivějších podmínek, než předepsáno jest pro obdobné tuzemské živnosti. Udělení licence takovéto vázáno jest tou podmínkou, že ten, kdo se o licenci uchází, musí prokázati způsobilost ku živnosti cínařské. O tom, zda dokumenty předložené dotyčným cínařem vlašským z domoviny jeho nahraditi mohou průkazy předepsané v zákoně ze dne 13. března 1883 č. 39 ř. z., budiž od případu ku případu rozhodováno pořadem instancí (výn. min. obch. ze dne 4. dubna 1887 č. 44642 z r. 1886). Kovolitci a cínaři oprávněni jsou obstarávati správky a upevňovati víka u sklenic (dobrozdání obch. a živn. komory plzeňské).

Živnost kožešnická.

Živnost kožešnická náleží k živnostem řemeslným. Co do objemu této živnosti budiž vzpomenuto zejména těchto dobrozdání:

1. Pokud jde o meze živnostenských oprávnění mezi kožešníky a krejčími, dlužno tomu i onomu přiznati právo ku prodeji předmětů oběma společně vyrobených, jako jsou kožichy nošené v městech, pak kožichy na cesty, pod tou podmínkou, že krejčí dá pak povleky na kabáty vycpati neb olemovati kožešníkům, a obráceně, že kožešníci potřebné povleky svěří krejčímu.

2. Vzhledem k tomu, že obchod působí všeobecně na vzdělání a zdokonalení, ba dokonce i na rozšíření živností, vyvinul se v posledních letech značný vývoz zboží kožešnického, jakkoli kožešiny a pomocné látky musí se částečně objednávati i z ciziny. Jmenovitě sluší zde však i menších živnostníků pamatovati; nelze tudíž odporučovati obmezování obchodu zbožím kožešnickým již z toho důvodu, že by po případě jinak obecenstvo mohlo buďto spotřebu svou vůbec obmeziti nebo uspokojiti zbožím z cizozemska dováženým. Jakkoli tedy musí se přiznati kožešníkům výhradně právo ku výrobě zboží z kožešin, nelze ze zmíněných právě důvodů při stoupiti na to, aby kožešníci toliko a výhradně byli opravňováni ku prodeji zboží kožešinového (obch. a živn. komora vídeňská).

3. Kožešníci jsou oprávněni ku obchodu surovými, nezpracovanými kožešinami; nakupovaliť také ode dávna surové kožešiny ze zvířat, zpracujíce je buďto pro vlastní účely své, nebo dále je prodávajíce opět nezpracované (obch. a živn. komora v Bolzanu).

4. V objem živnosti kožešnické spadá — přísně vzato — ovšem toliko oprávnění nakupovati a zpracovávati kožešiny, t. j. kůže ze zvířat (jmenovitě dravců) opatřené srstí, surové nebo již zpracované. Nepřísluší jim však obchod jehnětinami ani teletinami; na základě obyčeje provozovali ale kožešníci od pradávných dob tento obchod právě tak, jako povždy zhotovovali a bez nejmenších závad prodávali čepice a beranice ze sukna a jiných látek, fabrikace to, jež ovšem i k těmto vedlejším zaměstnáním byla donucena, jelikož kožešníci nemohli jen stěží vydobýti si výživy své kožešnickou živností samojedinou, zejména v krajinách jižních. Vzhledem k tomuto mnohaletému obyčeji bylo by možno dovoliti kožešníkům obchod i tímto zbožím potud, pokud obchod ten nevybočí z určitých mezí a pokud dochází zřetele jako živnost vedlejší (obch. a živn. komora v Bolzanu).

Živnost kramářská.

I. Pojem.

Kramáři jsou obchodníci, kteří obmezují se na prodej v malém veškerého onoho zboží spadajícího mezi živnosti svobodné, jež uspokojiti má běžné potřeby obyvatelstva v stanovišti svém a okolí jeho. Na venkově zastoupeny jsou takto jimi namnoze obchody smíšeným zbožím, liší se však od těchto tím, že kramáři jsou jen oprávněni obchod vésti předměty každodenní potřeby bezprostředně pro místní obyvatelstvo. Kramáři blíží se však bez odporu třídě hokynářů, a proto vedou též obchod skoro veškerým oním zbožím, jímž hokynáři pravidelně obchodují.

II. Objem živnosti.

Z vylíčeného právě pojmu živnosti kramářské vysvítá, že nedá se tak snadno objem její vymeziti, neboť jednou z nejtěžších otázek v právu živnostenském zabývajících se objemem živnostenských oprávnění, jest právě otázka objemu živnosti kramářské. Má-li se tato otázka zodpověděti, dlužno zření míti k stávajícím místním zvyklostem a starším nařízením, jimiž živnost kramářská jest upravena, zejména pak sluší tu přihlížeti k dekretu dvorské obch. komisse ze dne 20. února 1822, sv. IX., str. 177—1185 sb. zák. prov., jakož i k nařízení do kanc. ze dne 18. listopadu 1819. Rozmanitá dobrozdání obchodních a živnostenských komor, vyslovujících se o objemu živnosti kramářské, spočívají většinou na těchto starších nařízeních; podobným způsobem sdělány jsou i obchodním ministerstvem sestavené seznamy zboží pro různé obchodní živnosti provozované pode jménem souborným též dle těchto starších ustanovení. Ze seznamů těchto obsahuje seznam pro živnost kramářskou po vyčtení zboží krátkého a kramářského vyňatého z dekretu dv. obch. komisse ze dne 20. února 1822 jakožto příslušenství živnosti kramářské, na konci ještě slova: »mimo to i předměty, jimiž obchod vedou hokynáři.« Podle tohoto oficielního seznamu jsou tudíž kramáři, jak již shora vzpomenuto, oprávněni vésti obchod veškerým zbožím hokynářským, tedy obchodovati i chlebem a pečivem, jež slouží k obyčejným každodenním potřebám (dobrozdání obch. a živn. komory ve Vídni, v Celovci, v Innomostí a Bolzanu). Není pochybnosti o tom, že kramáři jsou oprávněni obchodovati též zbožím střižným (obch. a živn. komora ve Štýrském Hradci). Kramáři smí však provozovati jen obchod v malém, nikoli též obchod komisionářský a zasílatelský. Dále jsou též oprávněni prodávati šatstvo a klobouky, pokud to potřebou místní odůvodněno jest (obch. a živn. komora celovecká), nikoli však i obuv (obch. a živn. komora vídeňská).